

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Co/134/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125206162
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125206162.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudkýň: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobkyne: A. B. C. D., E., nar. X.X.XXXX, bytom F. XXXX/XX, G., zastúpenej spoločnosťou: AK Neuschlová, s. r. o., IČO: 36 861 359, so sídlom Dostojevského rad 5, Bratislava, proti žalovaným: 1. H. A. D., H., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXXX/XX, G., 2. G. A. D., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, B., 3. H. D. D., B., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXXX/XX, G., 4. H. J. D., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXXX/XX, G., o určenie, že nehnuteľnosti patria do BSM, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 22C/66/2025-26 zo dňa 20. augusta 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaným 2. až 4. ukladá povinnosť zdržať sa nakladania s rodinným domom so súp. č. XXXX postaveným na pozemku parcela registra „C“ č. 8206 v podiele 1/1 a pozemkami parcel registra „C“ č. 8206 zastavané plochy a nádvorie o výmere 469 m² a č. 8207 záhrada o výmere 264 m² v spoluvlastníckom podiele vo veľkosti 1/2-ice, ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXX vedenom pre katastrálne územie B., obec B., okres Piešťany, a to najmä ich scudzenia, zaťaženia vecným bremenom alebo záložným právom a udelenia súhlasu tretej osobe s ich užívaním, do času právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Rozhodnutie okresný súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 2 písm. d), § 326 ods. 1 a 2, § 329 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), § 40a ods. 1, § 145 ods. 1, § 143 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), ako aj s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/25/2019 a Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 358/2021. Prvoinštančný súd bol názoru, že žalobkyňa podala nesprávny typ žaloby, neosvedčila nárok vo veci samej, pretože formulovaný žalobný návrh je právne nesprávny. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia je vnútorne zmätočný a nekonzistentný a ani výkladom podľa obsahu žaloby s použitím zásady causa petendi okresný súd nedospel k jednoznačnému záveru, čo je skutočným cieľom žaloby žalobkyne. Podľa prvoinštančného súdu žaloba žalobkyne je vnútorne zložená z dvoch typov žalôb, pričom zvolený typ žaloby so žalobným návrhom vo veci samej predstavuje vo vzťahu k niektorým častiam žaloby zjavne nedôvodnú žalobu podľa § 139 CSP. Žalobkyňa žalobu nazvala ako žalobu o určenie, že nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného 1., ktorá je nepochybne žalobou podľa § 137 písm. c) CSP majúci právny základ v § 143 Občianskeho zákonníka, ktorému zodpovedá aj formulovaný žalobný návrh žalobkyne. Podľa právneho názoru okresného súdu mala žalobkyňa pravdepodobne v úmysle podať žalobu o určenie vlastníckeho práva, čo vydedukoval zo skutkového stavu žaloby. Pokiaľ sa žalobkyňa dovolala relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy právneho úkonu v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka z dôvodu porušenia ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pravdepodobne má záujem navrátiť právny stav ohľadom vecného práva (vlastníckeho práva) k nehnuteľnosti. Aplikačným problémom je, že podľa okresného súdu uvedený cieľ

touto žalobou žalobkyňa nedosiahne. Pri žalobe o určenie vlastníckeho práva (podľa § 145 Občianskeho zákonníka) je okruh aktívne a pasívne legitimovaných subjektov presne tak, ako ich označila žalobkyňa vo svojej žalobe. Pri žalobe o určenie, že vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (podľa § 143 Občianskeho zákonníka) sú aktívne a pasívne vecne legitimovaní manželia. Predmetom žaloby o určenie vlastníckeho práva je určenie, ktorému subjektu prináleží vlastnícke právo k hnutelnej alebo nehnuteľnej veci. Pri žalobe o určenie, že vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je jej predmetom právne určenie formy vlastníctva (nie subjektu), či v zmysle § 143 vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (napr. v situácii, keď jeden z manželov tvrdí, že uvedená vec slúži výlučne na výkon povolania jednému z manželov). Tento typ žaloby nie je žalobou, na základe ktorej by malo dôjsť k zmene vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností. Pri žalobe o určenie vlastníckeho práva býva zvyčajne súdny výrok: „Súd určuje, že vlastníkom špecifikovanej nehnuteľnosti je osoba YZ“. Pri žalobe o určenie, že vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov býva zvyčajne súdny výrok: „Súd určuje, že špecifikovaná nehnuteľnosť patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.“ Podľa okresného súdu ani výkladom podľa obsahu žaloby nie je možné jednoznačne určiť, čoho sa žalobkyňa domáha. Pokým skutočný obsah žaloby svedčí v prospech žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, tak nadpis žaloby a žalobný petit svedčí v prospech žaloby o určenie, že vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podľa okresného súdu rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22Cdo/506/2008 nie je použiteľné a aplikovateľné na daný prípad z hľadiska rozhodujúcich skutočností, počíta so žalobou na určenie vlastníckeho práva. Podľa prvoinštančného súdu, či vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, súd zisťuje ako prejudiciálnu predbežnú otázku v konaní o zrušení a vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čo vyplýva priamo zo zákona ex lege a vo svojej podstate nie je potrebné k tomu žiadne súdne rozhodnutie. Prvoinštančný súd si vie predstaviť podanú žalobu na určenie, že vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania manželstva, avšak v dôsledku iných rozhodujúcich skutočností, ktoré nie sú predmetom tejto žaloby (poukaz na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/146/2018). Žalobkyňa tým, že podala nesprávny typ žaloby s nesprávnou právnou formuláciou žalobného petitu vzhľadom na opísanie rozhodujúcich skutočností, neosvedčila naliehavý právny záujem na požadovanom žalobnom výroku svojej žaloby a tým pádom pre účely rozhodnutia o návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že neosvedčila svoj procesný nárok, ktorého sa domáha vo veci samej. Je tomu tak preto, pretože pravdepodobnosť zamietnutia takto koncipovanej žaloby je väčšia, akoby súd mal takejto žalobe vyhovieť. S ohľadom uvedené návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné vyhovieť. V situácii, keď žalobca súdu nepreukázal ani len hodnovernosť svojho základného nároku, by bolo extrémne nespravodlivé a priamo v rozpore s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 712/2017, pokiaľ by za takýchto okolností návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel. Nakoľko žalobkyňa okrem návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súčasne podala žalobu vo veci samej, o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí v súlade s § 262 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie žalobkyňa a navrhla zmenu vyhovením návrhu s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP. Argumentovala tým, že zákon pripúšťa skutočnosti, ktoré vylučujú vec zo spoločného majetku manželov (darovanie, dedenie, reštitúcia a ostatné). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom existencie skutočnosti, ktorá vylučuje nadobudnutie veci počas trvania manželstva do BSM, znáša ten z manželov, ktorý tvrdí, že počas trvania manželstva nadobudol vec do svojho výlučného vlastníctva. V tomto prípade je takým účastníkom žalovaný 1., ktorý síce počas trvania manželstva nadobudol dedením polovicu sporných nehnuteľností, a to rodinného domu, domom zastavaného pozemku a záhrady, ale druhú polovicu týchto nehnuteľností následne dokúpil od svojho brata za trvania manželstva. Spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2-ice k celku sporných nehnuteľností, ktorý nadobudol žalovaný 1. kúpou sa stal spoločným majetkom patriacim do BSM žalobkyne a jej manžela (žalovaného 1.). Žalovaný 1. bol evidovaný v príslušnom katastri nehnuteľností ako výlučný (podiel 1/1) vlastník sporných nehnuteľností, hoci polovica sporného rodinného domu ako aj pozemkov bola nadobudnutá žalovaným 1. kúpou počas trvania manželstva. Žalovaný 1. rodinný dom zbúral a na jeho mieste postavil nový väčší a honosnejší rodinný dom, ktorý bol nadobudnutý počas trvania manželstva a jeho výstavba bola financovaná z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, teda patrí do BSM žalobkyne a žalovaného 1. V katastri nehnuteľností bol žalovaný 1. evidovaný ako výlučný vlastník sporných nehnuteľností vrátane rodinného domu a tento zápis v evidencii nehnuteľností mu umožnil prevod sporných pozemkov vrátane rodinného domu na žalovaných 2. až 4. bez vedomia žalobkyne. Žalovaný 1. daroval rodinný dom súp. č. XXXX postavený na pozemku parcela registra „C“ č. 8206 v k.ú. B. a pozemky parcely registra „C“ parc. č. 8206 zastavané

plochy a nádvorie o výmere 469 m² a parc. č. 8207 záhrada o výmere 264 m² v k.ú. B. žalovaným 2. až 4., každému v podiely vo veľkosti 1/3-iny k celku (vklad povolený pod č. V-1867/2023 dňa 9.8.2023). Darovanie nehnuteľností patriacich do BSM (darovanie novopostaveného rodinného domu a polovice rodinným domom zastavaného pozemku a záhrady), nie je bežnou vecou týkajúcou sa spoločnej veci, preto sa žalobkyňa v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka dovolala relatívnej neplatnosti úkonu darovacej zmluvy (voči všetkým účastníkom darovacej zmluvy), ktoré malo za následok, že na právny úkon darovacej zmluvy sa hľadí ako na neplatný právny úkon (poukaz na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 136/2009). Dovoláním sa relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy sa vytvoril stav, v ktorom na darovaciu zmluvu nie je možné prihliadnuť, pretože ide o neplatný právny úkon a ako výlučný vlastník sporných nehnuteľností prichádza do úvahy v evidencii nehnuteľností žalovaný 1., keďže sa obnoví stav ako pred povolením vkladu vlastníckeho práva podľa darovacej zmluvy. Žalovaný 1. popiera, že by sporné nehnuteľnosti (rodinný dom v celosti a spoluvlastnícke podiely vo veľkosti 1/2-ice k celku na pozemkoch) patrili do BSM žalobkyne a žalovaného 1., o čom svedčí nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu na sporných nehnuteľnostiach kúpnu zmluvou do jeho výlučného vlastníctva, aj zápis výlučného vlastníctva žalovaného 1. v evidencii nehnuteľností k novopostavenému rodinnému domu potom, čo bol príslušným stavebným úradom skolaudovaný a nakoniec darovanie sporných nehnuteľností bez vedomia (teda aj bez súhlasu) žalobkyne. Žalobkyňa má záujem vo veci samej na určení, že sporné nehnuteľnosti patria do BSM, keď prípadné určenie, že darovacia zmluva je neplatným právnym úkonom potom, čo sa žalobkyňa dovolala jej relatívnej neplatnosti, nerieši jej situáciu, pretože nerieši celý diapazón sporných právnych vzťahov, vrátane nadobudnutia sporných nehnuteľností do BSM a nie do výlučného vlastníctva žalovaného 1. Vyslovenie neplatnosti darovacej zmluvy by spôsobilo len návrat do štádia pred jej uzatvorením, teda návrat k takému zápisu v príslušnom katastri nehnuteľností, ktorý deklaruje výlučné vlastníctvo žalovaného 1. k sporným nehnuteľnostiam. Práve takýto zápis v katastri nehnuteľností však umožňuje žalovanému 1. nakladať s nehnuteľnosťami bez súhlasu žalovanej, pretože príslušný katastrálny úrad v rámci vkladového konania berie ako podklad pre svoje rozhodnutie práve existujúci zápis vlastníckych práv k nehnuteľnostiam vo svojej evidencii (na liste vlastníctva). Z uvedeného vyplýva naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení, teda určení, že sporné nehnuteľnosti patria do BSM (resp. že sporné nehnuteľnosti sú v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a žalovaného 1. prípadne, že bezpodielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností sú žalobkyňa a žalovaný 1.). Žalobkyňa pri formulovaní petitu žaloby vychádzala a tento opiera o znenie zákonného ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka. Ako otázku v konaní vo veci samej, by mal súd riešiť účinnosť dovolania sa relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy žalobkyňou, pričom s tým je späté aj vyriešenie otázky či sporné nehnuteľnosti patria do BSM žalobkyne a žalovaného 1. (ktorú skutočnosť žalovaný 1. svojimi predchádzajúcimi úkonmi týkajúcimi sa sporných nehnuteľností poprel), ktorá skutočnosť podmieňuje záver o relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy. Záver súdu o tom, kto bol subjektom vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, teda či sporné nehnuteľnosti patrili do BSM žalobkyne a žalovaného 1. alebo boli výlučným vlastníctvom žalovaného 1., determinuje záver súdu o relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy a o účinnosti dovolania sa neplatnosti darovacej zmluvy žalobkyňou. Konanie, v ktorom by sa samostatne riešila len (ne)existencia vlastníckeho práva žalovaných 2. až 4. k sporným nehnuteľnostiam, nie je konaním, v ktorom by žalobkyňa úplne vyriešila celý rozsah sporných vzťahov. Účelom podanej žaloby vo veci samej je vyriešiť celý rozsah sporných vlastníckych vzťahov, eliminovať stav ohrozenia jej právneho postavenia, vniesť istotu do neistých vlastníckych vzťahov k sporným nehnuteľnostiam. Účelom konania vo veci samej je tiež dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktoré by tvorilo podklad pre zápis bezpodielového spoluvlastníctva k sporným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností ako evidencii nehnuteľností. Žaloba o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do BSM je určovacou žalobou. Naliehavý právny záujem žalobkyne na určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam je daný, práve aktuálne neistým postavením žalobkyne, keď ako podieloví spoluvlastníci sporných nehnuteľností sú zapísaní v katastri nehnuteľností žalovaní 2. a 4., teda zápis v evidencii nehnuteľností nesvedčí žalobkyňi a jej manželovi. V takomto prípade nie je možné nápravu tohto stavu dosiahnuť inak ako žalobou o určenie vlastníckeho práva, pretože sporné nehnuteľnosti boli nadobudnuté za trvania manželstva, žalobou o určenie, že nehnuteľnosti patria do BSM, ktorú považuje žalobkyňa za žalobu o určenie vlastníckeho práva v situácii, keď sú ako vlastníci sporných nehnuteľností zapísané do katastra nehnuteľností tretie osoby odlišné od žalobkyne a jej manžela. Ide o jediný právny nástroj na odstránenie právnej neistoty a ochranu žalobkyne ako skutočného vlastníka nehnuteľností, keďže zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností nie je v súlade so skutočným právnym stavom a túto neistotu je potrebné odstrániť (poukaz na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 163/2005). Pokiaľ prvoinštančný súd tvrdí, že zisťovať, či vec patrí do BSM, je možné len ako prejudiciálnu otázku v konaní o vysporiadaní BSM, pretože uvedená

skutočnosť vyplýva priamo zo zákona a vo svojej podstate nie je potrebné k tomu žiadne rozhodnutie, ide o nesprávne právne posúdenie veci. Ak okresný súd tvrdí, že otázku, či sporné nehnuteľnosti patria do BSM, je možné riešiť len ako predbežnú otázku v konaní o vysporiadanie zaniknutého BSM, tvrdí tým, že žalobkyňa sa musí najskôr rozvieť, následne iniciovať spor o vysporiadanie zaniknutého BSM, podľa výsledku ktorého zistí, či sporné nehnuteľnosti patrili do BSM alebo nie. Pokiaľ ide o prvoistančným súdom odmietnuté rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22Cdo/506/2008, judikát nebol použiteľný v pomeroch ČR potom, čo nadobudol účinnosť z.č. 80/2012 Sb. (tzv. Nový občiansky zákoník), ktorý na rozdiel od pôvodného Občianskeho zákonníka (z.č. 40/1964 Zb. platného a účinného po zmenách v SR dodnes) zaviedol princíp tzv. plnej materiálnej publicity zápisov do verejných zoznamov, teda aj do katastra nehnuteľností. Uvedené v pomeroch ČR znamená, že ak tretia osoba nadobudla nehnuteľnosť od vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, pričom pri nadobúdaní nehnuteľnosti konala v dobrej viere, že nehnuteľnosť nadobúda od osoby oprávnenej k prevodu nehnuteľnosti podľa stavu zapísaného v katastri nehnuteľností, stala sa tak vlastníkom nehnuteľnosti, bez ohľadu na to, že by dodatočne vyšlo najavo, že osoba zapísaná v katastri nehnuteľností, vlastníkom nehnuteľnosti nebola. Zavedený princíp menil pohľad českej judikatúry na existenciu nalievavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Tento princíp však v pomeroch Slovenskej republiky neplatil a dodnes neplatí. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaných v spore, súdy konštantne judikujú, že v konaní, predmetom ktorého je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, sú vecne legitimovanými tí, ktorí tvrdia, že sú vlastníkom nehnuteľnosti rozdielnym od osoby zapísanej ako vlastník v katastri nehnuteľností a tie osoby, ktoré sú ako vlastníci nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností zapísané, pretože spor sa týka právnej sféry práve týchto osôb. V tomto prípade žalobkyňa tvrdí, že sú spolu so žalovaným 1. bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, preto sa spor týka aj právnej sféry žalovaného 1. a tento je vecne legitimovanou osobou v konaní s tým, že žalobkyňa ho musela v spore označiť ako žalovaného (k tomu, aby vystupoval na strane žalobcu, by žalobkyňa potrebovala súhlas žalovaného 1.). Osobami zapísanými v katastri nehnuteľností ako vlastníci nehnuteľností sú žalovaní 2. a 4. Žalobkyňa nesúhlasí s interpretáciou žalobného návrhu prvoinštančného súdu, ktorý zamietol návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia s odôvodnením, že podala nesprávnu žalobu, respektíve, že obsah žalobného návrhu nekorešponduje s petitom žaloby a pri požadovanom určení, že sporné nehnuteľné veci patria do BSM, nejde o určenie vlastníckeho práva. Žalobkyňa podala vo veci samej určovaciu žalobu, ktorou sa domáha vydania deklaratorného rozhodnutia s cieľom dosiahnuť súlad medzi ňou v žalobe tvrdným právnym stavom (právnou realitou) a stavom zápisu v katastri nehnuteľností s tým, že vydaný rozsudok bude podkladom pre zápis takto deklarovaného vlastníckeho práva žalobkyne a žalovaného 1. do katastra nehnuteľností ako záznamová listina. V žalobe žalobkyňa skutkovo aj právne odôvodnila svoj nárok a aj petitom vymedzila predmet konania. Nárok uplatnený žalobou je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými žalobkyňa svoj nárok odôvodňuje a skutkovým základom opísaným v žalobe v spojení so žalobným petitom je potom vymedzený základ nároku uplatneného žalobou, ktorý je predmetom konania. Predmet konania teda určujú opísané skutkové okolnosti a žalobný návrh tak, aby bolo zrejmé o čom a na akom základe má súd rozhodnúť, pričom právna kvalifikácia nie je povinná, a i keď je v žalobe uvedená, nie je pre súd záväzná. CSP (§ 131 a § 132 CSP) nevyžaduje, aby žalobca po stránke formálnej do najmenších podrobností formuloval návrh budúceho výroku súdneho rozhodnutia. Postačuje ak žalobca v žalobe vyjadrí podstatu (zmysel) toho, čoho sa v konaní na základe opísaného skutkového stavu domáha (§ 129 ods. 1 CSP z hľadiska úplnosti podania vo veci samej alebo návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia požaduje len, aby bolo zrejmé, čo sa ním sleduje). Petit žaloby, tak ako ho žalobkyňa formulovala, je súd povinný posudzovať čisto z hľadiska obsahového. Súd do výroku svojho rozhodnutia nemusí prevziať doslovne žalobcom naformulovaný petit žaloby, môže v ňom vykonať také zásahy, ktoré zachovávajú podstatu petitu a nemenia jeho zmysel (rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Cdo/219/2007). Presný a určitý petit je síce pre súd rámcom rozhodovania, z ktorého nesmie vybočiť a ktorý môže prekročiť len v taxatívne vymedzených prípadoch (§ 216 ods. 2 CSP), to však v plnom rozsahu platí len z hľadiska obsahu petitu a podstaty zmyslu toho, čoho sa žalobca v konaní domáha. V žiadnom prípade to ale neznamená, že by súd pri svojom rozhodovaní bol do najmenších podrobností viazaný výrazovými prostriedkami použitými v texte petitu alebo jeho doslovným znením (vrátane slov, slovných spojení) a že by sa prípadnou odlišnou formuláciou výroku svojho rozhodnutia, než zodpovedá doslovnému zneniu žalobného petitu, dopúšťal procesnej vady (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/219/2007). Ak má prvoinštančný súd za to, že petit žaloby, ktorým žalobkyňa žiada, aby súd určil, že sporné nehnuteľnosti patria do BSM žalobkyne a žalovaného 1. dostatočne nevystihuje to, čoho sa žalobkyňa žalobou domáha, nemusí vo výroku rozhodnutia prevziať doslovné znenie petitu, ale ho pri formulácii modifikovať (napr. tak, že určí, že sporné nehnuteľnosti sú v BSM žalobkyne a žalovaného 1. alebo žalobkyňa a žalovaný 1. sú

bezpodielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností). Požiadavku, aby zo žaloby bolo zjavné, čo žalobca žalobou sleduje, nemožno vykladať reštriktívne tak, že by žalobca bol povinný urobiť presný návrh znenia výroku rozsudku súdu. Podľa názoru žalobkyne prvoinštančný súd pri posudzovaní žaloby vo veci samej pristupoval k jej hodnoteniu formalisticky, neposudzoval ju s prihliadnutím na znenie podania ako celku, ktorého jednotlivé elementy sa navzájom dopĺňajú; oddelil samotný obsah žaloby od jej petitu, neposudzoval ich ako celok, a pretože jazykové vyjadrenie petitu žaloby vo veci samej sa odlišovalo od predstavy okresného súdu o jazykovom vyjadrení obsahovo a zmyslom totožného petitu žaloby žalobkyne, žalobu vo veci samej posúdil ako nesprávnu, zmätočnú, bez šance na úspech a konštatujúc neosvedčenie dôvodnosti a trvania nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je možné úvahu prvoinštančného súdu o tom aká žaloba je správna vysledovať. Ak má ale okresný súd za to, že správne formulovaným petitom je petit v znení „...súd určuje, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností....“ alebo „...súd určuje, že sporné nehnuteľnosti sú v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a žalovaného 1....“, alebo „...súd určuje, že sporné nehnuteľnosti sú predmetom bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného 1....“, potom ide o rôzne jazykové vyjadrenie obsahovo totožných petítov ako je žalobkyňou navrhovaný petit vo veci samej, ktorého dôsledkom nemôže byť záver o nesprávnosti žaloby tak, ako ho urobil súd prvej inštancie. Prvoinštančný súd vyložil a použil procesné predpisy v rozpore s ich zmyslom a účelom tak, aby sa meritórnemu posúdeniu veci vyhol a týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (poukaz na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 192/2015).

3. Žalovaní 2., 3., 4., odvolanie nepodali k odvolaniu žalobkyne sa nevyjadрили.

4. K odvolaniu žalobkyne sa síce vyjadril žalovaný 1., avšak tento nebol sporovou stranou v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, teda nebol žalobkyňou označenou osobou ako povinný z neodkladného opatrenia, preto odvolací súd na obsah jeho vyjadrenia nemohol prihliadnuť.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP v spojení s § 367 ods. 2), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

6. Žalobkyňa sa podanou žalobou vo veci samej domáha určenia, že rodinný dom so súpisným číslom XXXX postavený na pozemku parcela registra „C“ č. 8206 a spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2-ice k celku na pozemkoch parcely registra „C“ parc.č. 8206 zastavané plochy a nádvorie o výmere 469 m² a parc.č. 8207 záhrada o výmere 264 m², ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXX vedenom pre okres Piešťany, obec B. a katastrálne územie B., patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného 1.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú manželia. Manželstvo uzatvorili dňa 19.10.1991, nebolo rozvedené, nie je vedené konanie o rozvod ich manželstva. Podľa tvrdení žalobkyne žalovaný 1. uzatvoril počas trvania manželstva so svojim bratom H. H. D. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/2-ice k celku na nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v okrese Piešťany, obci B. a katastrálnom území B. zapísaných v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXXX ako rodinný dom so súpisným číslom XXXX postavený na pozemku parcela registra „C“ č. 8206 a pozemky parcely registra „C“ parc. č. 8206 zastavané plochy a nádvorie o výmere 469 m² a parc. č. 8207 záhrada o výmere 264 m² za dohodnutú kúpnu cenu, o ktorej výške nemá žalobkyňa vedomosť. Na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej s bratom bol žalovaný 1. evidovaný v katastri nehnuteľností ako výlučný vlastník (podiel 1/1) uvedených nehnuteľností, keď spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2-ice na nehnuteľnostiach získal predtým dedením. V dôsledku dedenia sa žalovaný 1. stal výlučným vlastníkom spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/2-ice k celku

na nehnuteľnostiach, ďalší spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach vo veľkosti 1/2-ice k celku, ktorý nadobudol kúpou od svojho brata počas trvania manželstva žalobkyne a žalovaného 1. patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaný 1. daroval rodinný dom s. č. XXXX postavený na pozemku parcela registra „C“ č. 8206 v k. ú. B. a pozemky parcely registra „C“ parc. č. 8206 zastavané plochy a nádvorie o výmere 469 m² a parc. č. 8207 záhrada o výmere 264 m² v k. ú. B. darovacou zmluvou (vklad povolený Okresným úradom Piešťany, katastrálnym odborom pod č. V-1867/2023 dňa 9.8.2023), žalovaným 2. až 4., každému z nich v podiele vo veľkosti 1/3-iny k celku a súčasne uvedenou zmluvou zriadil vo svoj prospech právo doživotného užívania pozemkov. Podaním zo dňa 21.7.2025 adresovaným žalovaným 1. až 4. sa žalobkyňa dovolala relatívnej neplatnosti právneho úkonu, a to doporučenými zásielkami do vlastných rúk (fotokópie podacích lístkov; č.l. 21, 22). Išlo o dovolanie sa relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy, predmetom ktorej bol prevod rodinného domu s. č. XXXX postavený na pozemku parcela registra „C“ č. 8206 v k. ú. B. a pozemkov parcely registra „C“ parc. č. 8206 zastavané plochy a nádvorie o výmere 469 m² a parc. č. 8207 záhrada o výmere 264 m² v k. ú. B.. Podľa LV č. XXXX, kat. úz. B. sú ako vlastníci nehnuteľnosti – parcely registra „C“ parc. č. 8206 zastavané plochy a nádvorie o výmere 469 m², parc. č. 8207 záhrada o výmere 264 m², ako aj stavby – rodinného domu so súp. č. XXXX postavenej na parcele č. 8206 zapísaní žalovaní 2. až 4., každý z nich po 1/3 k celku titulom darovacej zmluvy pod V-1867/2023.

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody žalobkyne a na odôvodnenie preskúmaného uznesenia bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, ak návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (povinnosť zdržať sa nakladania s rodinným domom so súpisným číslom XXXX postaveným na pozemku parcela registra „C“ č. 8206 a spoluvlastníckym podielom vo veľkosti 1/2-ice k celku na pozemkoch parcely registra „C“ parc.č. 8206 zastavané plochy a nádvorie o výmere 469 m² a parc. č. 8207 záhrada o výmere 264 m², ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXX vedenom pre katastrálne územie B., obec B., okres Piešťany, a to najmä ich scudzenia, zaťaženia vecným bremenom alebo záložným právom a udelenia súhlasu tretej osobe s ich užívaním, do času právoplatného rozhodnutia vo veci samej).

9. Z predmetného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia možno vyvodíť, že žalobkyňa zastáva názor, že nehnuteľnosti (rodinný dom s. č. XXXX v celosti, dve parcely v 1/20-ici), ku ktorým podľa listu vlastníctva svedčí vlastnícke právo žalovaným 2. až 4., patria do masy BSM strán sporu. Pričom žalobkyňa v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia argumentovala, že žalovaný 1. predmetné nehnuteľnosti ďalej bez vedomia a súhlasu previedol darovacou zmluvou na žalovaným 2. až 4., vo vzťahu ku ktorej sa dovolala relatívnej neplatnosti listom zo dňa 21.7.2025 adresovaným (doručeným) žalovaným. Potrebu neodkladnej úpravy pomerov odôvodnila potrebou zachovať skutkový a právny stav, aký existoval ku dňu začatia konaní, aby sa spor vyriešil medzi totožnými stranami sporu.

10. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

11. Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

12. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

13. Podľa § 325 ods. 1 písm. c) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami.

14. Neodkladným opatrením podľa ustanovenia § 325 ods. 2 písm. c) CSP (nenakladanie s určitými vecami alebo právami) sa obmedzujú dispozičné oprávnenia vo vzťahu k určitej veci alebo právu, prípadne viacerým veciam alebo právam. Právo nakladať s predmetom vlastníctva (ius disponendi) je jedným zo základných subjektívnych oprávnení vlastníka. Jeho obsahom je disponovanie vecami alebo právami prostredníctvom právnych úkonov, predovšetkým dvojstranných (napr. zmluva o nájme, zmluva o výpožičke, záložná zmluva, predaj, zriadenie vecného bremena a pod.) alebo jednostranných (napr.

závet), ako aj faktických úkonov. Oprávnenie nakladať s vecami alebo právami predstavuje základ pre realizáciu ich ekonomických hodnôt.

15. Podľa § 325 ods. 2 písm. d) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby niečo vykonala, niečo sa zdržala alebo niečo znášala.

16. Neodkladné opatrenie podľa § 325 ods. 1 písm. d) CSP spočíva v uložení povinnosti niečo aktívne vykonať, zdržať sa istých rušivých zásahov, alebo naopak strpieť určité obmedzenia. Výrok neodkladného opatrenia môže znieť na individuálny výkon alebo zákaz niektorej z uvedených možností, prípadne kumuláciu všetkých alebo niektorých z nich vo vzťahu ku konkrétnej (oprávnenej) osobe. Tento pomerne široký zákonný obsah umožňuje poskytnúť efektívnu ochranu v rôznych skutkových situáciách.

17. Podľa § 326 ods. 1 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha, ods. 2 k návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

18. Podľa § 328 ods. 1 CSP ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

19. Podľa § 329 ods. 1 CSP súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ods. 2 pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie, ods. 3 ak po vydaní uznesenia, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, dôjde k zmene skutkových okolností významných pre rozhodnutie, nezakladá právoplatné rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, prekážku rozhodnutej veci.

20. Osobitný význam má ustanovenie citované v odseku 15 pre odvolacie konanie. Pri preskúvaní vecnej správnosti je aj pre odvolací súd relevantný stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. To neznamená, že nemôže zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 384 CSP. Vylúčené je však to, aby svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach, ktoré nastali až po vydaní napadnutého uznesenia, na tieto skutočnosti odvolací súd neprihliada.

21. Neodkladným opatrením sa sleduje procesná ochrana porušeného alebo ohrozeného práva do doby využitia procesných mechanizmov, slúžiacich na realizáciu práva na súdnu ochranu, bez ďalšieho porušovania alebo ohrozovania práva, o ochranu ktorého žalujúca strana žiada. Neodkladné opatrenie má preto slúžiť k dočasnému zabezpečeniu ochrany ohrozených práv, ak naliehavosť situácie vyžadovala okamžitý zásah súdu. Nepriznáva sa ním žiaden nárok a pri jeho nariaďovaní prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení.

22. Predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia je osvedčenie, že bez okamžitej dočasnej úpravy pomerov, by bolo právo strany ohrozené. Súd môže nariadiť neodkladné opatrenie v dvoch prípadoch, a to ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo je daná obava, že exekúcia bude ohrozená. Ďalším zákonným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia je osvedčenie aspoň základných skutočností potrebných pre záver o dôvodnosti a trvaní nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana. Z charakteru neodkladného opatrenia pritom vyplýva, že pred jeho nariadením súd nevykonáva plnohodnotné dokazovanie a nemusí zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie rozhodnutia vo veci samej, pričom pri ich zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený pre dokazovanie, čo pre krátkosť času zvyčajne ani nie je dobre možné. Dokazovanie v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia má povahu osvedčovania. Navrhovateľ neodkladného opatrenia osvedčuje (hodnoverne) dôvodnosť a trvanie chráneného nároku (nároku vo veci samej), ako i potrebu neodkladnej úpravy pomerov.

23. Procesné zabezpečenie má vždy nevyhnutne vzťah ku konkrétnemu hmotnoprávnemu nároku, bez ohľadu na druh neodkladného opatrenia, keďže zjavne nedôvodnému alebo neexistujúcemu nároku nemožno poskytnúť ani ochranu prostredníctvom neodkladného opatrenia. Jeho podstatou je totiž obmedzenie určitých práv a ukladanie subjektívnych povinností rozhodnutím súdu, a to vo vzťahu k slobodným a autonómnym právnym subjektom (porov. Števček M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1106 s.). Hoci posúdenie úspešnosti osvedčenia podlieha špecifickým kritériám typickým pre inštitút neodkladného opatrenia, bez osvedčenia dôvodnosti chráneného nároku neprichádza nariadenie neodkladného opatrenia do úvahy. Pri osvedčovaní dôvodnosti a trvania chráneného nároku, teda nároku vo veci samej, je žalobca povinný dosiahnuť tzv. hodnoverné osvedčenie (keďže zjavne nedôvodnému nároku nemožno poskytnúť predbežnú procesnú ochranu). Osvedčené skutočnosti majú preto spĺňať atribút vysokej pravdepodobnosti a súd z nich pri rozhodovaní vychádza. Dosiachnutie náležitej miery pravdepodobnosti rozhodujúcich skutočností z hľadiska hmotného a procesného práva legitimizuje vyhovujúci výrok a teda nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia (porov. Števček M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1106 s.).

24. Pred nariadením neodkladného opatrenia posudzuje súd v celkovom kontexte požadovanej procesnej ochrany, či je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, navrhovateľom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie (princíp opodstatnenosti), uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha (princíp efektívnosti), navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ má mať podľa okolností prípadu dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality), sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1092 s.).

25. Navrhovateľ neodkladného opatrenia musí opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčiť súd o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie v záujme dosiahnutia ochranného účelu, ktorý je pre tento inštitút charakteristický. Rozhodujúce skutočnosti musí navrhovateľ náležitým spôsobom osvedčiť. Potreba úpravy pomerov musí byť bezodkladná, čo zahŕňa aj prvok naliehavosti a nevyhnutnosti. Reálne vyhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery je otázkou voľnej úvahy súdu.

26. Odvolací súd poukazuje na to, že súd môže nariadiť neodkladné opatrenie v dvoch prípadoch uvedených už v odseku 22, pričom rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, bez výsluchu a vyjadrenia protistrany, preto zásadným určovateľom je obsah návrhu. Základnou podmienkou neodkladného opatrenia je existencia zákonného dôvodu vedúceho k jeho nariadeniu. Zároveň sa musia uviesť rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov a uvedenie skutočností, ktoré osvedčujú dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a pripojenie listín, na ktoré sa žalobca odvoláva. Pred nariadením neodkladného opatrenia posudzuje súd v celkovom kontexte požadovanej procesnej ochrany, či je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, navrhovateľom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov a obavu z ohrozenia exekúcie, uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha, navrhovaným opatrením, pokiaľ má mať dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom nad nevyhnutný rozsah, sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

27. Dokazovanie má v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia povahu osvedčovania. To znamená, že súd na základe dostupných dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, pričom nemusí dodržať formalistický postup štandardného procesného dokazovania. Osvedčené následne spĺňajú atribút vysokej pravdepodobnosti a súd z nich pri rozhodovaní vychádza. Procesu osvedčovania (spravdepodobnenia) podliehajú všetky zákonné podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, s osobitným dôrazom na potrebu neodkladnej úpravy pomerov (tak, ako je tomu aj v danej veci) a obavu z ohrozenia exekúcie. Pričom žalobca má k dispozícii zúžený rozsah relevantných dôkazných prostriedkov, ktorých vykonanie je navyše limitované povahou konania o návrhu

na nariadenie neodkladného opatrenia. Ďalej je potrebné zohľadniť, že efektívnosť neodkladného opatrenia je do značnej miery determinovaná jeho včasnosťou, ktorú zabezpečuje zákonná tridsaťdňová lehota v zmysle § 328 ods. 2 CSP. Pri neodkladných opatreniach, ktoré majú zabezpečovací a preventívny charakter, je preto súd primárne povinný vyhodnotiť, či by úkon, ktorému sa má predísť, nelegitímnym spôsobom sťažil alebo znemožnil ochranu práv a oprávnených záujmov navrhovateľa v rámci konania vo veci samej.

28. Je potrebné zdôrazniť, že osobitnej povahy inštitútu neodkladného opatrenia zodpovedá zjednodušený a zrýchlený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie. Riadne dokazovanie súd v zmysle § 185 a nasl. CSP nevykonáva a o návrhu je povinný rozhodnúť v zákonnej lehote do 30 dní od jeho doručenia. V danom prípade predpokladom pre nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia bolo, aby navrhovateľ osvedčil splnenie dvoch základných podmienok, a to jednak potrebu bezodkladnej úpravy pomerov sporových strán (§ 325 ods. 1 CSP) a zároveň osvedčil dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana (§ 326 ods. 1 CSP).

29. Podľa § 228 ods. 1 CSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak, ods. 2 výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnosti alebo o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti je záväzný aj pre osobu, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva k nehnuteľnosti, ak bol návrh podaný v čase, keď v katastri nehnuteľností bola zapísaná poznámka o súdnom konaní.

30. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenmu nástupcovi pôvodného vlastníka.

31. Veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne (§ 144 OZ).

32. Podľa § 145 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, (1) bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný. (2) Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne.

33. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

34. Súd môže BSM zrušiť aj za trvania manželstva v dvoch prípadoch, a to: 1. zo závažných dôvodov, najmä ak by ďalšie trvanie bezpodielového spoluvlastníctva odporovalo dobrým mravom, a to na návrh niektorého z manželov (§ 148 ods. 2 OZ), alebo 2. ak jeden z manželov získal oprávnenie na podnikateľskú činnosť, pričom návrh na zrušenie BSM môže podať ten z manželov, ktorý nezískal oprávnenie na podnikateľskú činnosť. Pokiaľ toto oprávnenie majú obaja manželia, môže návrh podať ktorýkoľvek z nich (§ 148a ods. 2 OZ).

35. BSM zanikne priamo zo zákona nielen spolu so zánikom manželstva, ale aj právoplatnosťou rozhodnutia súdu v trestnom konaní o prepadaní majetku alebo jeho časti štátu podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona (zákon č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov). Zo zákona zanikne BSM aj rozhodnutím súdu o vyhlásení konkurzu podľa ustanovení § 18, § 19 a § 53 zákona č. 7/2005 Z. z. konkurzu a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov.

36. Režim bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa vzťahuje výlučne na majetok nadobudnutý za trvania manželstva. Pri nadobúdaní majetku do BSM treba skúmať aj to, kto vec nadobudol, za aké peňažné prostriedky (či išlo o spoločné finančné prostriedky manželov alebo o prostriedky patriace len jednému z nich), a aká bola vôľa manželov pri nadobúdaní veci (majetku). Vec nadobudnutá za trvania manželstva patrí do BSM, ak nie je nadobudnutá len jedným manželom ako účastníkom zmluvy za jeho výlučné finančné prostriedky (z oddeleného majetku tohto manžela) a ak táto vec nie je z predmetu BSM

vylúčená. Ustanovenie § 143 OZ upravuje rozsah tzv. masy BSM, a to sčasti vymedzením pozitívnym, teda, čo do BSM patrí, sčasti i vymedzením negatívnym - taxatívnym vypočítavaním výnimiek z pravidla, podľa ktorého všetky spôsobilé predmety vlastníctva nadobudnuté niektorým z manželov za trvania manželstva sú súčasťou tzv. masy BSM.

37. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa vo veci samej podala žalobu o určenie, že nehnuteľnosti patria do BSM, ktorá je typom vlastníckej žaloby a spadá pod úpravu § 137 písm. c) CSP (určenie či tu právo je alebo nie je). Pre úspech v tomto konaní bolo potrebné zo strany žalobkyne ako navrhovateľky neodkladného opatrenia predovšetkým osvedčiť pravdepodobnosť nároku, ktorému má byť poskytnutá neodkladná ochrana, v tomto prípade taký právny vzťah, ktorý odôvodňuje potrebu domáhať sa ochrany vlastníckeho práva. V danom prípade ide o nehnuteľnosti (rodinný dom a spoluvlastnícky podiel 1/2 na dvoch parcelách), ktoré boli predtým ako žalovaný 1. nehnuteľnosti (v celku) daroval žalovaným 2. až 4., evidované v KN len na jedného z manželov (žalovaného 1.) ako výlučného vlastníka, za súčasného tvrdenia žalobkyne o nadobudnutí predmetných nehnuteľností žalovaným 1. za trvania manželstva so žalobkyňou, teda za trvania ich BSM, aj tvrdenia žalobkyne o dovolaní sa relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy (vklad povolený pod č. V-1867/2023) listom zo dňa 21.7.2025, ktorého doručenie žalovaným 1. až 4. nebolo nimi spochybnené v konaní o nariadení neodkladného opatrenia. Podľa odvolacieho súdu je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že žalobkyňa nemá v súčasnosti žiadny iný procesný nástroj ochrany svojho vlastníckeho práva, než ako je, žaloba o určenie vlastníckeho práva (konkrétne určenie, že nehnuteľnosti patria do BSM), ktorým by mohla dosiahnuť zmenu zápisu vlastníckeho práva v KN, a ktorým by definitívne vyriešila právny vzťah so žalovaným 1. (resp. žalovanými 2. až 4.), týkajúci sa vlastníctva predmetných nehnuteľností. Pričom iná by bola situácia, ak by bolo BSM žalobkyne a žalovaného 1. v čase podania žaloby zrušené alebo ak by už zaniklo alebo ak by prebiehalo konanie o vyporiadaní (zrušeného alebo zaniknutého) BSM na súde, čo by malo nepochybne vplyv na posúdenie danosti naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva, čo však nie je daný prípad. K uvedenému odvolací súd dáva do pozornosti odsek 60. odôvodnenia Najvyšší súd SR sp. zn. 9Cdo/30/2024 „Doktrína preventívneho charakteru určovacej žaloby vychádza z toho, že žalobca má naliehavý právny záujem vtedy, ak k porušeniu jeho práva (zatiaľ) nedošlo, avšak jeho právo či právne postavenie je neisté alebo ohrozené. Nie je prípustné určovať práva do minulosti, ak tieto medzičasom už zanikli. Platí zásada, že rozsudok určuje (ne)existenciu práva ku dňu jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 CSP). Ak má mať určovacia žaloba preventívny charakter - má predchádzať ďalším sporom - naliehavý právny záujem na požadovanom určení musí byť daný tak v čase podania žaloby, ako aj v čase vyhlásenia rozsudku. Uvedené v okolnostiach posudzovanej veci znamená, že naliehavý právny záujem na určení, že vec patrí do BSM, môže byť daný len dovtedy, kým trvá manželstvo. Nemožno totiž považovať za rozumné domáhať sa určenia, že vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov v čase, keď BSM v dôsledku rozvodu manželstva zaniklo.“, ako aj odsek 61.1 „.....Zjednodušene povedané, naliehavý právny záujem na určení, že vec patrí do BSM, je daný len do času, kým manželstvo trvá a kým trvá aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov“. S ohľadom na uvedené odvolací súd v danej situácii prisvedčil námietke žalobkyne, keď nesúhlasila so záverom prvoinštančného súdu, že zisťovať, či vec patrí do BSM, je možné len ako prejudiciálnu otázku v konaní o vysporiadaní BSM, pretože uvedená skutočnosť vyplýva priamo zo zákona a vo svojej podstate nie je potrebné k tomu žiadne rozhodnutie. Zároveň odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie má za to, že žalobkyňou bola osvedčená dôvodnosť a trvanie chráneného nároku žalobkyne. Teda nemožno súhlasiť s názorom prvoinštančného súdu, že žalobkyňa podala nesprávny typ žaloby s nesprávnou právnou formuláciou žalobného petitu vzhľadom na opísanie rozhodujúcich skutočností, že neosvedčila naliehavý právny záujem na požadovanom žalobnom výroku žaloby a tým neosvedčila procesný nárok, ktorého sa domáha vo veci samej.

38. V súvislosti s osvedčením existencie bezprostredne hrozacej ujmy na práve žalobcu, o ktorom sa má rozhodovať a z toho vyplývajúcu nutnosť dočasnej úpravy pomerov strán sporu, odvolací súd poukazuje na to, že úmysel ako bezprostredný vnútorný vzťah osoby k určitému právnemu následku, je osvedčiteľný iba vo výnimočných prípadoch a s nepomernými ťažkosťami, pričom ak by v danom prípade bolo potrebné čakať na takéto (právne) úkony žalovaného, neodkladné opatrenie by už nebolo možné ani nariadiť, čím by takéto forma právnej ochrany strany sporu (navrhovateľa neodkladného opatrenia) bola neefektívna, oneskorená a iluzórna. Účelom inštitútu neodkladného opatrenia pritom nie je poskytovať neefektívnu ochranu práv, ale naopak poskytnúť ochranu včasnú a efektívnu. Pre nariadenie neodkladného opatrenia po začatí súdneho sporu postačuje aj potreba zachovať skutkový a právny stav, aký existoval ku dňu začatia konania, aby sa spor vyriešil medzi totožnými stranami sporu, ako v čase začatia konania a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania sa spor nepredlžoval v dôsledku zmeny

okruhu strán sporu (prípadným reťazením prevodov). Zákaz dispozície s nehnuteľnosťou má v tomto význame aj už deklarovaný preventívny účinok. Prakticky pri každej požiadavke na určenie vlastníckeho práva potreba dočasnej úpravy pomerov strán vyplýva už z potreby zachovania stavu vecí existujúceho v čase uplatnenia nároku do skončenia konania o veci.

39. Odvolací súd poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax odvolacích súdov, v zmysle ktorej nie je potrebné vyčkávať na prejavenie úmyslu žalovaného nakladať s nehnuteľnosťami a vydanie neodkladného opatrenia podmieňovať preukázaním tohto úmyslu (viď. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/278/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/44/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/255/2016).

40. Aj právna teória je toho názoru, že navrhovateľa však nemožno v štádiu konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia generálne zaťažiť povinnosťou preukázať bezprostredný úmysel dlžníka, smerujúci k ohrozeniu exekúcie (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1093 s.).

41. Podľa odvolacieho súdu sú v danom prípade splnené podmienky potreby žiadaným neodkladným opatrením „fixovať“ existujúci právny stav k nehnuteľnostiam vo vzťahu k žalobkyni a odvolateľovi s cieľom brániť úkonu, ktorý by mohol viesť k jeho zmene, teda aby nedošlo k zmene vecno-právnych pomerov k týmto nehnuteľnostiam a zároveň vyprataniu hnutelných vecí žalobcu z nehnuteľnosti. S ohľadom na uvedené (aj odseky 38, 39, 40) odvolací súd má za to, že žalobkyňa osvedčila existenciu bezprostredne hroziacej ujmy na jej práve, o ktorom sa má rozhodovať a z toho vyplývajúcu aj nutnosť dočasnej úpravy pomerov strán sporu.

42. Podľa názoru odvolacieho súdu nariadeným neodkladným opatrením nedôjde na strane žalovaných 2. a 4. k neprímeranej ujme v porovnaní s ujmou, ktorá by mohla byť spôsobená žalobkyni v prípade jeho nenariadenia a taktiež v právnych vzťahoch strán sporu nevznikne nenapraviteľný stav. Ak nie je úmyslom žalovaných 2. a 4. nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami, zásah uložením zákazu nakladania nebude mať na nich žiaden negatívny dopad a ani ich neprímerane neobmedzí, dočasne je obmedzené len ich právo s vecou nakladať (vo výroku špecifikovaným spôsobom). Uložením navrhovaného obmedzenia potom nedochádza k zásahu do uvedeného základného práva neprímeraným spôsobom a ani nad nevyhnutnú mieru, ktoré obmedzenie v danom prípade sleduje legitímny cieľ, preto bol zachovaný aj princíp proporcionality. Ak by naopak bolo ich úmyslom predmetné nehnuteľnosti scudzit', prípadne zaťažiť, je daná bezprostredná hrozba ujmy na právach žalobkyne, a teda dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalovaní nebudú neprímerane obmedzení na svojich právach a neodkladné opatrenie môže splniť svoj účel sledujúci zabezpečenie dočasnej ochrany práv žalobkyne, ktorých sa domáha vo veci samej, pri súčasnom osvedčení tohto nároku žalobkyne, resp. osvedčení, že existuje aspoň minimálna pravdepodobnosť jeho existencie.

43. Pri formulácii výroku odvolací súd použil znenie výroku presne tak, ako to navrhovala žalobkyňa v petite, avšak iba k rodinnému domu doplnil veľkosť spoluvlastníckeho podielu (1/1), pre lepšiu zrozumiteľnosť, pričom uvedeným nedošlo k prekročeniu návrhu (§ 216 ods. 1 CSP; uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 4542/2007, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 254/2009).

44. S ohľadom na vyššie uvedené s dôrazom na odseky 37 a 41 odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie postupom podľa § 388 CSP zmenil a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel.

45. V súlade s ustanovením § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania o nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré nie je neodkladným opatrením vo veci samej (§ 123 a § 128 ods. 1 CSP), rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa bude konanie končiť (§ 262 ods. 1 CSP), o trovách konania vzniknutých v súvislosti s týmto neodkladným opatrením (tak prvoinštančných, ako aj odvolacích) sa preto bude rozhodovať v konečnom rozhodnutí, a to v rozhodnutí podľa § 334 alebo § 336 ods. 3 CSP, prípadne v konečnom rozhodnutí v konaní vo veci samej.

46. Záverom odvolací sú poukazuje na to, že s ohľadom na predmet konania vo veci samej, bude (okrem iného) predmetom dokazovania tvrdenie žalobkyne, či ňou uvádzané konkrétne nehnuteľnosti (resp. ich spoluvlastnícky podiel) ne/patria do BSM. Pričom cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

47. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľky, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

48. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).